

ඇය මගේ බිරිඳයි - 3

එදා අපි ඡගත්ට සමුදීලා අපේ කාමරේට යනකොට වෙලාව රැ දහයයි කාලට විතර ඇති. දුලී මට මොකක් හරි දෙයක් හංගන්න උත්සාහා කරන බවක් මට හොඳටම දැනෙන්න ගන්නා. ඒත් එක්කම ඡගත් කියපු ඒ වදන් පෙල මගෙ හිතේ නැවත නැවත මෙනෙහි වෙන්න ගන්නා. දුලීත් මමත් ඇඳට ගොඩවුනා. දුලී වෙනදා වගේම ලා නිල් පාටට හුරු නයිට් ගවුමකින් සැරසිලා හිටියා. "දුලී ඔයා අද හරි වෙනස්. මොකක්ද මේ අමුත්ත..." මම දුලීගෙන් අවධානයෙන් ඇහුවා. "මොනවද අනේ ඔයා මේ හැමනිස්සෙම අහන්නෙ... මගෙ කිසිම වෙනසක් නෑ..." දුලී ටිකක් තොරැස්සන ගතියකින් වගේ උත්තර දුන්නා. එත් ඡගත් කියපු වචන ආයේ ආයෙන් මගෙ හිතට නැගෙන්න ගන්නා. ඒත් මේ හැමදෙයක්ම බොරුවක් වෙන්න ඇති. එහෙනම් දුලී ඡගත් දිහා අමුතු විදිහට බලන හේතුව මොකක්ද. ඒකත් මගෙ හිතට ආපු එක්තරා මනස්ගාන සිතුවිල්ලක් වෙන්න බැරිද. ඡගත් මාව අවුස්සන්න බොරුවක් කරනවා වෙන්න බැරිද. දුලී කවදාවත් එහෙම නෑ. එයා කවදාවත් පිට පිරිමියෙක් ගැන හිතන්නෙ නෑ. මම හොඳටම දුලී ගැන දන්නවා. මේක අනිවාර්යෙන්ම බොරු මවා පෑමක්. මම තත්පර කීපයක් පමණ කල්පතා සයුරේ ගිලුණා. "සුදු.. සුදු" දුලී මගෙ දිරහිසට අත තියමින් කථා කලා. මම එකපාරටම තිගැස්සිලා ගියා. "මොන ලෝකෙක ඉන්නවද මන්ද අනේ ඔයා... මේක ඒක නෙවේ, ඔයාට හෙට නිවාඩු තේද" දුලී ඇහුවා. මමත් හෙමිට ඔලුව වනලා ඔව් කියලා උත්තර දුන්නා. මට හෙට පන්සල් යන්න හිතෙනවා සුදු. මේ ටිකේ මගෙ හිතට ටිකක් අමුතුවයි වගේ... අපි හෙට පන්සල් ගිහින් එමුද" දුලී හරිම සන්සුන් විදිහට ඇහැව්වා. දුලීගේ ඒ වචන පෙලෙන් පසුව මගෙ හිතේ තිබුණු සැකය සම්පූර්ණයෙන්ම පහවෙලා ගිය බවක් දැනුණා. දුලී තාමත් ඒ පරණ දුලීම තමා. එයාව වෙනස් කරන්න කිසිම ඡගතෙකුට බෑ. දුලීගේ ඒ දැහැමි බව පින්වත් බව පොඩ්ඩක්වත් මැකී ගිහිල්ලා නෑ. ඡගත් කලේ අමුලික බොරුවක් බව මට හොඳටම වැටහුණා. "හරි

සුදු අපි උදේ වරුවෙම යමු..." මම දුලිගේ නලලට කිස් එකක් දීලා එයාව තදින් තුරුල් කරගත්තා.

පහුවදා මම උදේ අවදි වෙනකොට වෙලාව උදේ හයට විතර ඇති. එතකොටත් අවදි වෙලා හිටිය දුලි කුස්සියට වෙලා තේ හද හදා හිටියා. මමත් කුස්සිය පැත්තට යනවත් එක්කම ඡගතුන් අවදිවෙලා කාමරෙන් එලියට ආවා. ඒ වගේම මම වෙනදා නොදකින පුදුම සහගත දෙයක් දැක්කා. දුලි වෙනදට කුස්සියට එන්නෙ නයිටි ගවුමට උඩින් ඔවර් කෝටි එක දාගෙන හොඳටම ඇඟ කවර් කරගෙන. ඒත් එදා දුලි ඇඳන් හිටියෙ ලා නිල් පාට නයිටි ගවුම විතරයි. ඊට යටින් යට සාය ඇඳලා, හොඳට බිරා එක එහෙම ඇඳලා උපරිම කවර් කරන් හිටියත් දුලි කවදාවත් ඔවර් කෝටි එක නැතිව කුස්සියට එන්නෙ නෑ. ඇත්තටම කීවොත් ඒක එයාට පුරුද්දක් වෙලයි තිබුණේ. ඒ නැතත් පිට පිරිමියෙක් ඉන්න වෙලාවට එයා කොහොමවත් ඔවර් කෝටි එක නොදා එන්නෙ නැති බව මම හොඳින්ම දැනගෙන හිටියා. මගෙ හිතේ තිබුණු අවිශ්වාසය ආයෙන් ගොඩනැගෙන්න ගත්තා. මගෙ පිටුපසින් ආපු ඡගත් මට එහාපැත්තෙ තිබුණු පුටුවේ ඉඳගත්තා. දුලි දිහා කැදර බැල්මක් හෙලපු පොර ආයෙන් හැරලා මගෙ දිහා බැලුවේ හරිම අමුතු විදිහට. දුලි මේක කලේ ඡගන්ට පේන්නද, නැත්නම් ඇත්තටම දුලිට අද ඔවර් කෝටි එක අමතක උනාද. මගෙ හිත මගෙන්ම ප්‍රශ්න කරන්න ගත්තා. මමත් කුතුහලයෙන් වගේ ඡගන් දිහා බැලුවා. කට කොනින් කපටි හිනාවක් නගාගත්තු ඡගන් තාමත් මගෙ දිහා බලන් ඉන්නවා. දුලි තේ කෝප්ප දෙකත් අරන් අපි දෙන්නා ලඟට ආවා. ඡගන් දුලිගේ මුණ දිහා බලලා හීන් හිනාවක් දාගෙන "ගුඩ් මෝනිං" කීවා. හැබැයි දුලි ඊයේ හවස වගේ ඡගන් දිහා අමුතු බැල්මකින් බැලුවේ නෑ. ඒ වෙනුවට දුලි අමුත්තෙක් දිහා බලන අන්දමට බැල්මක් හෙලලා, "මෝනිං" කියලා කීවා. ඡගන්ගෙ මුණේ හිනාව අතුරුදහන් වුනා. ඡගන් මගෙ දිහාත් දුලි දිහාත් කුතුහලය මුසු බැල්මක් හෙලුවා. ඒත් එක්කම යන්න හැරුණු දුලි ආයෙන් අපේ පැත්තට හැරුණා. "ඡගන් අයිියා, අද උදේට අපි පන්සල් යන්න කියලා කල්පනා කලේ. ඔයාට වැඩක්

නැත්තන් ඔයන් එන්න අපිත් එක්ක..." දුලී අහිංසක හිනාවක් දාගෙන ඡගත්ට කීවා. ඡගත් ඒ වචන වලින් සුදුමයට පත්වුණු බවක් මට තේරුණා. එත් එක්කම තත්පරයක් ගියෙ නෑ පොරගේ මුණ ආයෙත් වෙනදා වගේම සංසුන් සහ පියකරු බවට පත්වුණා. "ඔව් නංගි මටත් අද ලොකු වැඩක් නෑ. අනික මම මෙහෙ ඉන්න අවසාන දවසනෙ අද. මාත් එන්නම් යන්න..." ඡගත් මගෙ දිහාට හැරෙන ගමන් හිනාවක් දාගෙන කීවා. තවමත් මට එකම වචනයක්වත් කලා කරන්න අවස්ථාවක් ලැබුණේ නෑ. ඒත් එක්කම කාමරේට ගිය දුලී ඕවර් කෝට් එකත් පැලඳගෙන, දුවවත් ඇහැරවගෙන බාත්රෑම් එකට ගියා. දුලී ඕවර් කෝට් එක ඇඳගෙන යන හැටි දැකපු ඡගත්ගෙ මුණ ආයෙත් ඇඹුල් වුන බවක් මට පෙනුණා. දුලී බාත්රෑම් එකට ගිය ගමන් මම කටහඬ අවදි කලා. "මොකක්ද මේ වෙන්නෙ ඡගත්, මොකද ඔය දෙන්නා අමුතු විදිහට හැසිරෙන්නෙ..." මම ටිකක් තදින් ඇහැව්වා. "රුක්ෂාත් මහත්තයෝ ගැනු කියන ඡාතිය ප්‍රහෙලිකාවක්. හැබැයි විසඳන්න බැරි ප්‍රෙහෙලිකාවක් නෙවෙයි. ප්‍රෙහෙලිකාවක් විසඳද්දි විසඳන කෙනාට පුංචි පුංචි බාධක එනවා. ඒත් විසඳන්නා ඒක නොවිසඳා ඉන්නෙ නෑ... දැන් ඉතින් මේ වැඩේ තව තවත් ආතල් වෙන්න යන්නෙ. යමු රුක්ෂාත් මහත්තයෝ.. අපි පන්සල් ගිහින් එමු..." හරිම අමුතු උපහාසාත්මක විදිහකට ඒක කියපු ඡගත් තේ කෝප්පයත් මේසේ උඩ තියලා කාමරේට ගියා. මට මේ වෙන දේවල් කිසි දෙයක් හරිහැටි තේරුම් ගන්න බැරිව මේසට වෙලා ටිකක් වෙලා එහෙම්ම කල්පනා කර කර හිටියා. දුවව සෝදගත්තු දුලී බාත්රෑම් එකෙන් එලියට ඇවිත් කල්පනා සයුරේ ගිලී උන්නු මාව අවදිකලා. "මොන ලෝකෙකද අනේ ඉන්නෙ, ලැස්තියෙන්න උදෙත්ම යමු..." දුලී කීවා. පැයක්වත් යන්න කලින් ලැස්ති වුණ අපි පන්සල් යන්න පිටත් වෙන්න සූදානම් වුණා. දුලී දුවවත් ලස්සනට අන්දවගෙන. දුලීත් සුදු පාට දිග සායකුයි, සුදු පාටම බිලවුස් එකකුයි ඇඳගත්තා. මගෙ දුලී හරිම සුන්දරයි අහිංසකයි ඒ වගේම දැහැමියි. මම මේ වගේ ගුණ යහපත් බිරිඳක් ගැන නේද වැරදි විදිහට හිතුවේ. මගෙ හිත ආයෙත් මාව වැරදිකාරයෙක් කරන්නට පටන්ගත්තා. අපි සාලේට එනවත් එක්කම ඡගතුන් ලැස්ති වෙලා

හරිම පිංවන්ත විදිහට අපිට එකතු වුනා. කාර් දෙකක අවශ්‍යතාවයක් නොවුනු නිසා ඡගන්වත් අපේම කාරකේ පිටුපස අසුනේ හින්දුවගත්ත අපි පන්සලට පිටත්වුනා. කාර් එක ඇතුලේදීත් මෙන්ම පන්සලේදීත් වචනයක්වත් කථා නොකල ඡගන් පැත්තකට වී මුනිවත රැක්කා. පන්සලේදී පුද පූජා කල දුලීන් මමත් හරිම සැහැල්ලු සිනිත් ඡගනුත් සමඟ නිවසට එන්නට පිටත් වුනා. "පන්සලට ගිහාම හිතට කොච්චර සහනයක් දැනෙනවද නේද..." දුලී දුවගේ ඔලුව අතගාන ගමන් මගෙ දිහා බලලා කීවා. මමත් ඔලුව වනලා ඔව් කියලා ඉඟිකලා. මෙනෙක් වෙලා නිහඬව මුනිවත රැක්ක ඡගන් එකපාරටම හඬ අවදි කලා. "අද මම ඔයාලගෙ ගෙදර ඉන්න අවසාන දවසනෙ... දුක නැද්ද මම යනවට..." ඡගන් ටිකක් අමුතු ස්වරයකින් ඇහුවා. දුලී මගෙ මුණ දිහා බලලා පිටිපස්ස හැරුණා. "අනේ එහෙම හිතන්න එපා අයියා, ඔයා අපේම පවුලෙ කෙනෙක් වගේනේ, ඕනම වෙලාවක ඇවිත් යන්න..." දුලී පුංචි හිතාවක් දාගෙන කීවා. "මම යන්න කලින් මට ඔය දෙන්නත් එක්ක පොඩි පර්සනල් දෙයක් කථා කරන්න පුලුවන්ද..." ඡගන් අපේ උපරිම අවධානය ගන්න වගේ කීවා. මමත් දුලීන් එකිනෙකාගේ මුණට මුණ බලාගත්තා. "ඒ මොකක්ද ඡගන්" මම ඇහුවේවා. "අපි ගෙදර ගිහින් ඒ ගැන කථාකරමුකො..." ඡගන් පිටුපස සිටි එකට සැහැල්ලුවෙන් බරවෙන ගමන් කීවා. අපි ගෙදරට එනකොට දුවට හොඳටම නින්ද ගිහින් තිබ්බේ. දුවව ඇඳෙන් නියපු දුලී ආපහු සාලේට ආවා. "මොකක්ද අයියා කථා කරන්න තියෙනවා කීවේ..." දුලී සෝෆා එකේ වාඩිවෙන ගමන් ඇහුවා. මමත් දුලී ලඟින්ම වාඩිවුනා. ඒත් ඡගන් තවමත් එහෙමිම හිටගෙන හිටියා. ඡගන් හෙමිට කටහඬ අවදි කලා. "රුක්ෂාන්, දුලී නංගි.. මම දන්නවා මම ඔයාලගෙ ඡීවිත වලට අමුත්තෙක් කියලා... නංගිට මතක ඇතිනෙ අපි ඊසේ කථා කරපු දේවල් ගැන..." ඡගන් දුලී දිහා අවධානයෙන් බලන් කීවා. දුලී හොරැහින් මගෙ දිහා බලන ගමන් ඔව් කියලා හෙමිට ඔලුව වැනුවා. "ඔයා මම ඒ කීව දේවල් ඇත්තටම පිලිගන්නද නංගි..." ඡගන් ආයෙන් ඇහුවා. කිසිවක් නොකියපු දුලී බිම බලාගත්තා. "රුක්ෂාන්, ඔයාට මේ කිසිම දෙයක් තේරුම්ගන්න බැරිව ඇතිනේද. මම හැමදේම තේරුම්

කරන්නම්. ඒත් ප්ලීස් මාව ඔයාලගෙම කෙනෙක් කියලා හිතලා මේ දේවල් තේරුම් ගන්න උත්සාහා කරන්න.." ඡගත් හරිම දුක්බර විදිහට කියාගෙන ගියා. මම ඇස්දෙකත් ලොකු කරගෙන ඡගත් දිහා බලාගෙන උන්නා. "මට තේරෙනවා ඔය දෙන්නගෙ කසාද ජීවිතේ කිසිම රසයක් කිසිම සතුටක් නැතිව ගෙවිලා යන හැටි. ඒක මම ඇත්තටම දැක්කා. ඒ වගේම නංගිත් ඒක පිළිගන්නා. ඒකයි මම ඊයේ නංගිත් එක්ක කථාකලේ. ඔයාලා ජීවිතේට ආයෙන් රසය ලඟාකරන්න ඕනේ නම් අලුත් දේවල්, වෙනස් දේවල් කරන්න ඕනේ..." කියලා ඡගත් හරිම උද්යෝගීමත් විදිහට ඒක කියාගෙන යනකොට දුලී ඔලුව උස්සලා මගෙ දිහාත් ඡගත් දිහාත් අහිංසක විදිහට බැලුවා. "ඔයා කීව දේවල් මම පිළිගන්න කැමතියි අයිියා. ඒත්.. ඒත් මම එහෙම ගැනියෙක් නෙවේ. මගෙ දෙමව්පියෝ මාව උස්මහන් කලේ හොඳ සිරිත් විරිත් එක්ක. අනික මම අම්මා කෙනෙක්. නිකං නෙවේ දුවෙක්ගෙ අම්මා කෙනෙක්. මගෙ කසාද ජීවිතේ රසවත් කරගන්න මට එහෙම ගැනියෙක් වෙන්න බෑ..." දුලීගේ ඇස් රතු වෙන්න පටන්ගන්නා. දුලීගේ ඇස් වලින් කඳුලු බිංදු එළියට පතින්න උත්සාහා කරන ආකාරය මට හොඳටම පෙනුනා. "හරි.. හරි නංගි මට තේරෙනවා. රුක්ෂාන්.. මට කියන්න ඔයා ආසද දුලී නංගි සතුටින් ඉන්නවා බලන්න. එයාගේ සතුටින් ඔයන් සතුටක් ලබන්න. මේ ඒකාකාරී ජීවිතෙන් මිදිලා වෙනස්ම ෆන් ජීවිතයක් ගතකරන්න..." ඡගත් මගෙ මුණ දිහා බලාගෙනම ඇහුවා. මම තවමත් බිම බලාගෙන හිටිය දුලී දිහා බැලුවා. ඒත් එක්කම මම ආයෙන් ඡගත් දිහා බැලුවා. ඡගත් මගෙ මුණ දිහා බලාගෙනම හෙමිට ඇහැක් ගැහුවා. ඒත් එක්කම කට කොනින් අමුතු හිතාවක් දැමිමා. ඡගත් කරන්න උත්සාහා කරන්නෙ මොකක්ද කියලා මට නිකං ලාවට වගේ තේරෙන්න ගන්නා. මමත් ටිකක් හැඟීම්බර වුනා. දුලීගේ කරට අතක් තියපු මම "ඔව් මම කැමතියි" කියලා උත්තර දුන්නා. ඒ වෙලාවේ ඡගත් අදහස් කලේ මොකක්ද කියලවත් මම දැනගෙන හිටියේ නෑ. ඒත් මට හැමදාම ඕන වුනු මගෙ අදහස ඉටුකරගැනීමේ අටියෙන් මම ඡගත්ගෙ කථාවට එකඟ වුනා. දුලී හෙමිට මුණ උස්සලා මගෙ දිහා බැලුවා. දුලීගේ ඇස් රතු වෙලා, හෙමිට ඇස්වලින් කඳුලකුත් ගලාගෙන

ආවා. ඡගන් අපි දෙන්නා ගාව දනගසාගන්නා. ඡගන් හෙමිට දුලිගේ ඇහේ කදුල පිහිදලා දැමීමේ හරිම සෙනෙහසකින් වගේ කියලා මට හිතනා. දුලි ඡගන් දිහා කෙලින්ම බලවා. "නංගි මම දන්නවා ඇයි ඔයා අද පන්සල් ගියේ කියලත්. ඔයාට හිතනා මම කියපු දේ නිසා ඔයාගේ හිතේ තරක සිතුවිල්ලක් තරක ආශාවක් ඇතිවුනා කියලා. නෑ... නංගි එහෙම නෙවේ, ඒ සිතුවිල්ලෙ කිසිම වැරද්දක් නෑ. අපි හැමෝම මනුස්සයෝ. ඡවත්ව ඉන්න තුරු මේ ඡවිතේ හැම රසයක්ම විදින්න අපි උත්සාහා කරන්න ඕනා...." ඡගන් දුලිගේ අත්දෙකම තමන්ගෙ අත්ල මත තියාගන්නා. දුලිගේ ඇස් දෙක දිහා කෙලින්ම බලාගත්තු ඡගන් "මට හොඳටම විශ්වාසයි නංගි ඔයා මේ දේවල් වලට ගොඩාක් කැමති වෙයි. ඔයා මේ දේවල් වලින් ලොකුම ලොකු සතුටක් ලබයි... ඒ වගේම ඔයාගේ මහත්තයන් මේ දේවල් වලින් පුදුමාකාර සතුටක් ලබයි. ඔයාලගෙ ඡවිත වෙනස් වෙයි. මම කියන දේ විශ්වාස කරලා මේ දේවල් ටීරයි කරලා බලන්න...." දුලිගේ ඇස් දෙක දිහා කෙලින් බලාගත්තු ඡගන් හරිම හැඟුම්බර ලෙස ඒ දේවල් කියාගෙන ගියා. ඇත්තටම කීවොත් ඡගන් ඒ දේවල් කියත් ගිය විදිහට මගෙ හිතෙන් ඡගන් ගැන අමුතු හැඟීමක් පහල වුනා. දුලි සෙනෙහෙබර විදිහට මගෙ මුණ දිහා බලවා. "ඔයා ඇත්තටම කැමතිද ඒ වගේ දේකට..." දුලි පහන් හඬකින් ඇහුවා. මම දුලිට ලංවෙලා හෙමිට දුලිගේ ඔලුව අතගැවා, "මටත් ඕනේ අපේ ඡවිත වලට වෙනසක්, ඔයාට සතුටක් ඒ වගේම මටත් සතුටක්..." මමත් හැඟුම්බරව කීවා. දුලි ආයෙන් ඡගන් දිහාවට හැරුණා. "ඒත් මම අම්මා කෙනෙක්, මට ඉන්නෙ කෙල්ලෙක් මම කොහොමද?" දුලිට ඒ වචන පෙල අවසන් කරන්න නොදුන් ඡගන් දුලිගේ නොල්පෙති උඩ තමන්ගෙ ඇඟිල්ල තියලා දුලිව ආදරෙන් නිශ්ශබ්ද කලා, "ඒ හැමදේම මොහොතකට අමතක කරන්න. හිතන්න.. හිතන්න ඔයා ගැනියෙක් කියලා. ඔයන් සතුටක් ලබන්න ඕනේ කියලා හිතන්න. අමතක කරන්න හැමදේම.... හැමදේම අමතක කරලා මම කියන දේ විතරක් අහන්න..." කිසිම දෙයක් නොකීව දුලි ඡගන්ගෙ අණට කීකරු වුණා. කිසිම දවසක කිසිම කෙනෙක්ට දුලිව තමන්ගෙ අණට කීකරු කරගන්න පුලුවන් වෙයි කියලා මම නම් හිතෙකින්වත්

හිතුවේ නෑ. "කියන්න නංගි ඔයා මම කියන දේ අහනවද. මම කියන හැමදේම කරන්න ඔයා කැමතිද. ඇත්තටම කැමතිද.." දුලී හෙමිට මගෙ දිහාවට මුණ හැරෙව්වා. දුලීගේ ඇස්වල නිබුණේ හරිම අමුතු අහිංසක හැඟීමක්. මම මීට කලින් කවමදාවකවත් දුලීගේ ඇස්වල ඒ වගේ හැඟීමක් දැකලා තිබ්බේ නෑ. ඒ හැඟීමෙන් හරියට කියවුනේ රුක්ෂාත් ඔයා කැමතියි නේද කියනවා වගේ හැඟීමක්. මමත් ඇස්වලින් දුලීට ඉඟිකලේ ඔව් මම කැමතියි, ගොඩාක්ම කැමතියි යන්න හැඟීමයි. දුලී තමන් ඉස්සරහා දනගසාගෙන හිටිය ඡගත් දිහාවට හැරුණා. දුලී හෙමිට කටහඬ අවදි කලා. "ඔව්" දුලී හෙමිට උත්තර දුන්නා. "හයිසෙන් කියන්න නංගි... හයිසෙන්. ඔයා මම කියන ඕනම දෙයක් කරනවද. පොරොන්දු වෙන්න මට මම කියන ඕනම දෙයක් කරනවා කියලා...." ඡගත් ටිකක් උස් හඬින් ඇහැව්වා. දුලී හෙමිට මුණ උස්සලා ඡගත්ගෙ මුණ දිහා කෙලින්ම බලාගත්තා. එක අතකින් දුලී තමන්ගෙ ඇස් දෙකම තදින් පීහිදගත්තා. "ඔව් මම ඔයා කියන ඕනම දෙයක් කරනවා අයිසෙ.. මම පොරොන්දු වෙනවා..." දුලී යටහත් පහත් කීකරු හඬකින් උත්තර දුන්නා.....

මතු සම්බන්ධයි.....

කථාව රසවිඳ්‍යය කලා නම් කමෙන්ට් එකක් දාන්න අමතක කරන්න එපා. කමෙන්ට් ලැබෙන්න ලැබෙන්න කථාව ලියන්න තව තවත් ආශාව වැඩිවෙනවා.....

රචනය - C.D

Thank You for Reading!

කතාව කියව්වාට ස්තූතියි!

**This Wal Katha PDF was downloaded from
walkathapdf.com**

**පහල Link එකෙන් තවත් Wal Katha කියවන්න
<https://walkathapdf.com>**

**විශාල කතාවන් අපේ site එකේ පලකරගන්න කැමති නම් අපේ
email එකට දැන්ම එවන්න
walkathapdf@gmail.com**